

Rose

ตัวร้ายไม่ได้เรื่องทุกราย 1

모든 악당은 멍청이다

장량 จังนย้ง

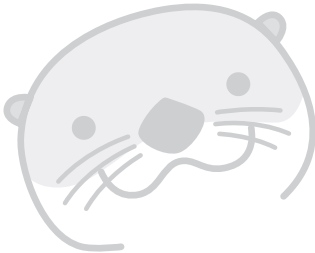
เขียน

ตรองสิริ

แปล

JR.LULU.

วาดภาพปก

ก า ร อ่ า น คื อ ร ำ ก ร ำ น ที่ ส ำ ค ญ

เรื่องนี้เกิดหลังพวกเขาอ่านวิทยานิพนธ์เจอด้วยกันว่า
เด็กที่เห็นกิจกรรมทางเพศของพ่อแม่อย่างโจ่งครึ่ม
จะมีปัญหาทางจิตหรือมีความผิดปกติทางบุคลิกภาพ
— จังนย้ง

ທດສະວັດ

จากใจสำนักพิมพ์

ผลงานอีกเรื่องของนักเขียนดังอย่างจิ้งนย้ง ที่เคยฝากความประทับใจไว้
ไว้ในผลงานเรื่อง *คิลล์เดอะไลต์* มาแล้ว จะมาสร้างความประทับใจให้ผู้อ่าน
ทุกท่านอีกครั้ง กับนิยายเรื่อง *ตัวร้ายไม่ได้เรื่อง* ทุกราย

เมื่อนิยายเรื่องนี้จะเปิดเรื่องมาด้วยภารกิจของเหล่าซีไอเอ ที่ต้องไป
ตามล่าหาเหล่าผู้ร้ายที่พัฒนาอาวุธอันตราย แต่กลับมีปมเรื่องและความ
ลึกซึ้งซับซ้อนกว่าที่คิด เมื่อเป้าหมายของภารกิจหรือ ‘ไลน์ส สวีนีย์’
ดันเป็นแฟนเก่าของ ‘ปีเตอร์ แม็ก’ เจ้าหน้าที่ซึ่งได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติ
ภารกิจครั้งนี้ ปมเรื่องที่แต่เดิมก็เข้มข้นอยู่แล้ว จึงยิ่งทวีความเข้มข้นและ
น่าติดตามขึ้นไปอีก แต่ก็ยังคงมีมุกตลกและความสนุกสนานสอดแทรก
เพราะขอบอกเลยว่าสมาชิกแก๊งวายร้ายของไลน์สนั้น ไม่มีคนปกติธรรมดา
สักคนเลยล่ะ

เบื้องหลังความบ้าเต็มพิกัดของเหล่าวายร้ายที่ต้องการปั่นป่วนโลก
ให้วินาศสันตะโรคืออะไร แล้วปีเตอร์จะหยุดความบ้าคลั่งของไลน์สได้มั้ย
ทั้งสองจะมีโอกาสได้ปรับความเข้าใจกันหรือเปล่า หรือจะยิ่งทำหั่นกันมากขึ้น
อยากให้นักอ่านทุกท่านมาติดตามเรื่องราวนี้ไปพร้อม ๆ กันนะคะ

Rose

จากใจนักเขียน

이 책을 보고 계신 태국의 독자님들,

안녕하세요, 장량입니다

제게 늘 환상적이고 달콤한 영감을 전해주는 나라 태국에서,
‘모든 악당은 멍청이다’를 출간하게 되어 무척 기쁘고 영광입니다
비행기를 타야만 갈 수 있는 머나먼 타국입니다만,
제 감사와 사랑이 바로 곁에 있는 것처럼 전해지길 바랍니다
부디 ‘모든 악당은 멍청이다’를 읽는 동안에는,
한 점의 걱정이나 슬픔없이 즐거우시길 바라며.

장량 드림

Janghyang

แต่ท่านนักชาวไทยผู้อ่านนิยายเรื่องนี้

สวัสดีค่ะ จังนยังเองค่ะ

ฉันยินดีและรู้สึกเป็นเกียรติเหลือเกินที่ ตัวร้ายไม่ได้เรื่องทุกราย ได้รับการตีพิมพ์ในไทย ซึ่งเป็นประเทศที่มอบแรงบันดาลใจแห่งจินตนาการ หอมหวานแก่ฉันเสมอ แม้ตัวอยู่ต่างแดนแสนไกลที่ต้องนั่งเครื่องบินเท่านั้น ก็จะเดินทางถึง แต่ก็ขอส่งความรักความขอบคุณจากฉันฝากไปให้ถึง ข้างกายทุกท่านเลยคะ หวังว่าขณะอ่าน ตัวร้ายไม่ได้เรื่องทุกราย จะสนุก เพลิดเพลิน ไร้กลิ่นไร้กังวลกันนะคะ

ด้วยใจ

จังนยัง

00 Wanted

นึกว่าทำงานซีไอเอ¹ แล้วชีวิตจะตื่นเต้นเร้าใจแบบในหนัง แต่ถ้าไม่ใช่เจ้าหน้าที่ปฏิบัติการภาคสนาม ก็เหมือนพนักงานบริษัทธรรมดา ๆ นี่เอง เว้นแต่ว่าในสำนักงานมีคนหน้าตาดูเป็นตัวอันตรายอยู่เต็มไปหมด

“เมื่อวานมีงานหรือครับ”

ปีเตอร์ แม็ก ทักเมื่อเห็นโจนาธานเดินเข้ามาในสำนักงาน แก้มซ้ายอีกฝ่ายบวมฉึ่ง เมื่อวานเป็นวันหยุด แต่โจนาธานอาจติดงานที่ปีเตอร์ไม่รู้ก็ได้ อีกฝ่ายลูบแก้มซ้ายบวมๆ ก่อนทิ้งตัวนั่งอย่างฉุนเฉียว

“เปล่า ถูกลูชี่ต่อยนะ”

“ลูชี่คือ...”

“คู่นอนของฉัน”

ที่เป็นนักมวยนะเหรอ...ปีเตอร์ยังปากแล้วฉีกยิ้มแทน

“ได้ร่มผ้าหนักกว่าอีก ขนาดตอนถูกรถชนที่กรุงโบโกตาสองหน ยังไม่หนักเท่านี้”

โจนาธานเลิกชายเลื้อยโซ่ เจ้าตัวไม่ได้พูดเล่น ผิวเขาเต็มไปด้วยรอยขีดข่วนคล้ายโลหะพันพลาสติกเตอร์ยา คงใช้เวลาสักสัปดาห์กว่าจะหายสนิท

¹ Central Intelligence Agency คือ สำนักข่าวกรองกลางของรัฐบาลสหรัฐอเมริกา มีหน้าที่รวบรวม ประมวลผล และวิเคราะห์ข้อมูลจากทั่วโลกเพื่อความมั่นคงของชาติ

“ฝีมือร้ายกาจกว่าเอสวีอาร์² อีกแฮะ ถ้าผู้อำนวยการรู้เข้า คงอยาก
ทาบทามเธอมาร่วมงานนะครับ”

“อย่าซีไประงให้กระรอกเหียว ฉันอาจถูกฆ่าก็ได้”

โจนาธานทิ้งท้ายขมิ้มๆ ปิเตอร์ยกไหล่

“แล้วทำไมถูกต่อยล่ะครับ”

เจ้าหน้าที่ภาคสนามแห่งซีไอเอถูกอัดนมแบบนี้อย่อมต้องมีเหตุผล
ที่ยอมถูกอัด นั่นปะไร โจนาธานเกาแก้มบวมตุ่ยด้วยสีหน้ายุ่งยากใจ

“สาวที่ฉันเจอในฝันหลายวันก่อนโทร.หานะ พอเธอเห็นเข้าก็
เดือดใหญ่”

“ไหนว่าเป็นแค่หุ่นนอนังครับ...หรืออีกฝ่ายไม่รู้สถานะตัวเอง”

หากฝ่ายหญิงเข้าใจว่าตัวเองกำลังคบหากับโจนาธานฉันคู่รัก การเรียก
หล่อนว่าเป็นแค่หุ่นนอนก็นับว่าใจร้ายมาก

“เปล่าๆ ไม่ใช่แฟน เราตกลงกันแล้วว่าเจอกันบ้างเวลาเปลี่ยวๆ
แต่เมื่อวานจู่ๆ บรรยาการก็มาคุพิกล เธอเอาแต่อาละวาดใส่ฉัน”

โจนาธานลูบหน้าคล้ายแค้นก็สยง

“พอฉันถามว่าพวกเราแค่นอนด้วยกันเฉยๆ ไม่ใช่เธอ ก็เกือบถูก
ยิงเนาะ เจ้าหล่อนวางกล็อก 17³ ไว้ได้หมอนชะด้วย”

โจนาธานว่า เขาเคยผ่านภารกิจอันตรายมามากมาย ทั้งเผชิญหน้า
ตัวต่อตัวกับกลุ่มค้ายาที่ขึ้นชื่อเรื่องความโหดเหี้ยม ทั้งอยู่กลางวงล้อม
ของศัตรู มาตอนนั้นกลับบรรยายเหตุการณ์เมื่อวานด้วยน้ำเสียงจริงจัง
“นี่กว่าจะตายจริงๆ ชะแล้ว”

ทั้งที่ต่างฝ่ายต่างตกลงว่าจะเกี่ยวข้องกันเฉพาะเรื่องเช็ทซ์ แต่นี่ถึงกับ
จับปืน เห็นได้ชัดว่าไม่ปกติแล้ว ถึงแม้เรื่องของโจนาธานจะฟังไม่แปลกนัก
ถ้าคิดในแง่ที่ว่ามีคนตายเพราะเรื่องหึงหวงเชิงฮู้สาวเยอะกว่าเจ้าหน้าที่ที่
เสียชีวิตระหว่างปฏิบัติการก็ก็ตาม

² Foreign Intelligence Service of the Russian Federation (SVR RF) คือ
หน่วยข่าวกรองต่างประเทศของสหพันธรัฐรัสเซีย

³ ปืนทหารและปืนพกชนิดหนึ่ง

“รู้จักกันนานแค่ไหนแล้วครับ”

คำถามของปีเตอร์ทำให้อีกฝ่ายกลอกตาพลางทวนความจำ

“ก็สักหก...เจ็ดเดือนมั้ง”

“โอ้ นานขนาดนั้น คุณควรรู้แล้วสิว่าอันตราย”

ปีเตอร์ยกกาแฟร้อนจิบแล้วโบกมือ

“อย่าคบหาคุณนอนคนเดียวนานเกินสามเดือน เพราะจะทำให้ใคร
คนใดคนหนึ่งเผลอใจผูกพันนะครับ”

ปีเตอร์ชี้แนะ โจนาธานมุ่นคิ้ว

“ฉันเปล่าละ ก็หล่อนั่นแหละเป็นฝ่ายกำหนดสถานะความสัมพันธ์เอง”

พอโจนาธานแสดงท่าทีอยากคบด้วยจริงจัง ฝ่ายหญิงกลับตัดบท
และชวนให้พวกเขาเป็นแค่เพื่อน

“เธอคงเปลี่ยนใจแล้ว แต่ความสัมพันธ์ทางกายทำยากกว่าที่คิด
นะครับ”

หกเจ็ดเดือนเป็นเวลานานพอที่จะทำให้เผลอคิดว่าพวกเขาคบกัน
จริงจัง ไม่ว่าเจตนาแรกจะเป็นอย่างไรก็ตาม

“พูดตามตรง คุณก็พอเห็นสัญญาณเหมือนกันใช่ไหมละครับ เช่น
เธอติดต่อหาคุณถี่ๆ หรือบอกว่าอยากอยู่ด้วยกันนานอีกหน่อย”

สิ้นคำถาม โจนาธานก็กระดิกนิ้วเล่นด้วยใบหน้าสลด แสดงว่า
เขาเห็นสัญญาณเหล่านั้นแล้ว ก็ความรักเป็นความรู้สึกที่ซุกซ่อนได้ง่าย
เสียทีไหน

“...ก็กะ จะขอยุติความสัมพันธ์ด้วยเหตุผลว่าเธอดันจริงจังขึ้นมา
ฉันก็ไม่ลง”

“ถ้าคุณไม่อยากจะคบแล้ว งั้นก็ต้องเตรียมใจถูกฆ่าครับ”

ปีเตอร์บอกพลางยกไหล่ โจนาธานถามสีหน้าอึดอัด

“ถึงกับต้องเตรียมถูกฆ่าเชียวหรอ”

“ก็คุณบอกว่าฝ่ายหญิงเป็นนักมวยนี่ แถมมีปืนกลอีกด้วย”

หากถูกยิงตายคาที่คงถือเป็นโชคดีด้วยซ้ำ เพราะเจ้าหล่อนอาจจะ
ซ่อมจนตายก็ได้ ริมฝีปากโจนาธานมึนแน่นคล้ายหมดคำพูด

“เจียบแหลมจริงนะ นายมีประสบการณ์ตรงรีંગ ปีเตอร์”

แกรีผู้ฟังเจียบ ๆ อยู่ข้าง ๆ มาตลอดเอ่ยถามสีหน้าใคร่รู้ เขาดูประหลาดใจเมื่อเห็นปีเตอร์ซึ่งไม่ค่อยร่วมวงสนทนาประเด็นรัก ๆ ใคร่ ๆ เพิ่งเอ่ยเตือนเรื่องความสัมพันธ์

“หมายถึงผมเคยเกือบตายเพราะคุณนอนไหมนะหรือ ใช่ครับ ทำไมจะไม่เคยล่ะ”

ปีเตอร์พูดเสริม “ในชีวิตทุกคนก็คงเคยเกือบตายเพราะคู่ชากันคนละครั้งสองครั้งอยู่แล้วนี่” ชายหนุ่มขยับแว่นกล่าวยิ้ม ๆ คำพูดของปีเตอร์ผู้ค่อนข้างจริงจังจึงถึงกับทำให้แกรีซึ่งแกล้งถามกับโจนาธานทำหน้าตกตะลึง

“ถามจริง? หล่อนเป็นสาวแบบไหน”

ปีเตอร์นึกย้อนความทรงจำเลือนราง นานเกือบสิบปีแล้ว เขาจึงนึกแทบไม่ออก

“สวยสะบัดช่อเลยครับ แล้วก็ค่อนข้างแปลกด้วย”

แม้ทุกอย่างจางลงแล้ว ทว่าเขายังจดจำใบหน้ายามยิ้มเจิดจ้าของคนคนนั้นได้แม่น ถึงอีกฝ่ายจะไม่ใช้ผู้หญิงก็เถอะ

“สาวสวยสะบัดช่อที่ค่อนข้างแปลกนั้นระอ่ะ ท่าทางจะฮึดสุด ๆ แะ หล่อนผมสีแดงไข่ปะ มีเบอร์ไหม”

ปีเตอร์ถอนหายใจเอือกโศกใส่ทางกระต๊อตาของโจนาธาน

“หวัดตายครึ่งนึงแล้ว ยังไม่สาแก่ใจสินะครับ”

“เธอแปลกมากไหม”

“ก็...คือว่า...ไม่เชิงแปลกหรอกครับ แค่ประหลาดนิดหน่อย”

ขณะปีเตอร์พยายามทวนความจำ เสียงดีดลั่น ๆ ของอุปกรณ์สื่อสารก็ดังขึ้น

ทันทีที่กดเชื่อมสัญญาณโทรศัพท์ เสียงของลอร์เรน เลขาฯ ผู้อำนวยการก็ดังออกมา “ปีเตอร์ ทุกคนเข้างานครบรึยัง” ปีเตอร์ดีดกาแพที่เหลืพลางกวาดตามอง ไร่ไร่แหววของอเล็กซ์จอมสาย

“ครับ ทุกคนมาครบแล้ว คุณต้องการตัวใครครับ”

“ทุกคนในทีมโอพีตินันละ เชิญห้องประชุมหมายเลขหนึ่ง เดี่ยวนี้เลย”

“อา...รับทราบครับ”

ปีเตอร์ใช้มืออีกข้างพิมพ์ข้อความส่งบอกอเล็กซ์ให้ไปเจอกันที่ห้องประชุมหมายเลขหนึ่งทันที อีกฝ่ายตอบกลับว่าใกล้ถึงแล้วพร้อมอโมจิรูปหัวใจอีกเป็นพรวน เอาเวลากดหัวใจไปเหยียบคันเร่งให้มิดจะดีกว่าแท้ๆ

ปีเตอร์ขยี้ถั่วยกาแฟเปล่าโยนทิ้งถึงขยะแล้วมุ่งหน้าไปทางห้องประชุมเจ้าห้องประชุมหมายเลขหนึ่งซึ่งอยู่ติดกับห้องผู้อำนวยการไม่ใช่ที่ที่เขาจะได้เข้าไปบ่อยๆ เสียด้วยสิ

“แล้วไงต่อ เธอประหลาดมากไหม นายเกือบโดนยิงปะ เธอใช้ค้อนหรือว่ามีด? ไซ้สาวผมแดงไหม ผู้หญิงนิสัยแบบนี้มันมักมีผมสีแดงกันหมดแหละ”

โจนาธานรื้อคำถามทันทีที่พวกเขาขึ้นลิฟต์

“ทำไมทีมเราถูกเรียกตัวไม่น่าสนใจมากกว่าเธอครับ”

อดีตครั้งนั้นไม่ใช่ความทรงจำที่ดี ปีเตอร์จึงตัดบทพลางนึกเสียดายที่ดันเอ่ยปากเล่า ทว่าทุกคนในลิฟต์กลับรอฟัง แม้แต่ริกซึ่งยืนอยู่หลังสุดยังเปรยถาม

“คบกันนานแค่ไหน”

“...สามปีครับ”

ความจริงถ้าจะให้ถูกเป๊ะๆ ก็คือสองปีสิบเดือน สมาชิกในทีมทุกคนส่งเสียงอุทาน

“นานขนาดนั้น ไม่ใช่แค่คิดจะคบจริงจังแล้ว นี่ถึงขั้นคิดเรื่องแต่งงานได้ด้วยซ้ำ”

ปีเตอร์ยิ้มแทนคำตอบ เขาไม่เคยคิดถึงขั้นแต่งงาน แต่แน่นอนปีเตอร์เคยคิดว่าพวกเขาคบกันจริงจัง

“ไหนจะสวยสะบัดช่อ แยมคบกันตั้งสามปี แล้วทำไมถึงเลิกกับเธอล่ะ เพราะเธอคิดจะแต่งงานอะ”

“หรือฝ่ายหญิงแต่งงานแล้ว”

“ตกลงเธอเป็นสาวผมแดงไซ้ไหม หือ?”

“...”

ไม่นึกฝันว่าแต่ละคนจะกระหายเรื่องซุบซิบกันปานนี้ ปีเตอร์ปล่อยให้เพื่อนร่วมทีมข้างหลังคุยกันเสียงดัง ส่วนเขาเงยหน้ามองตัวเลขที่เปลี่ยนไป...สี่ สาม สอง...ตั้ง ประตูลิฟต์เปิด ปีเตอร์ก้าวออกไปเป็นคนแรก

“ผมก็ทำงานซีไอเอเหมือนกันนะ คิดหรือว่าผมจะเปิดเผยอดีตให้รู้กันง่าย ๆ...อีกอย่าง การคิดว่าผู้หญิงนิสัยแปลกประหลาดจะต้องมีผมแดงกันทุกคนนี่ เป็นการเหมารวมสุดๆเลยนะครับ โจ”

“ทำไมล่ะ ลูซี่ก็ผมแดงเหอะ...ลอร์เรนก็ผะ...อีก”

ปีเตอร์รีบถอยลื่นไปโจนาธานซึ่งเดินตามเขามาเมื่ออีกฝ่ายเกือบจะพูดว่าลอร์เรนก็ผมสีแดง

“อรุณสวัสดิ์ครับ ลอร์เรน”

ปีเตอร์ส่งยิ้มประหนึ่งทุกสิ่งปกติดีแก่ลอร์เรนผู้ยืนรออยู่นอกห้องประชุม หญิงสาวผมแดงคนสวยจ้องรอยยิ้มกระดากของปีเตอร์และโจนาธานที่กำลังคลำลื่นป้จุก ๆ ด้วยสายตาเย็นชา

“อเล็กซ์ล่ะ”

“ไปเข้าห้องน้ำครับ เดี่ยวก็มา”

ปีเตอร์ตอบทันทีทันควัน ลอร์เรนยิ้มจาง

“หมายความว่าเขายังมาไม่ถึงประตูสำนักงานเลยสินะ ปีเตอร์เลิกใจดีเรียวดลักที่เถอะ แล้วก็คุณ...โจนาธาน”

หล่อนหุบยิ้ม ตาจ้องโจนาธานที่กำลังแตกตื่น

“เรื่องที่คุณนิสัยประหลาดก็ไม่ใช่ความลับหรอก แต่ถ้าคุณยังไม่อยากถูกยิง ระวังปากไว้บ้างก็ดี”

ลอร์เรนดูเวลาบนนาฬิกาข้อมือก่อนจะกล่าวต่อ

“เข้าไปก่อนสิ ผู้อำนวยการรออยู่”

การที่หล่อนกล่าวแรงแทนที่จะตำหนิโจนาธานหรือจับผิดอเล็กซ์ที่ยังหายจ้อย แสดงว่าคงเป็นงานด่วนจริงๆ

เมื่อเข้าห้องประชุมก็เห็นผู้อำนวยการ เบน คลาร์กส์ กับริชาร์ด ซึ่งเป็นหัวหน้าทีมของปีเตอร์ และยังมีหัวหน้าทีมอื่นๆ นั่งอยู่ด้วยสีหน้าอ่อนเพลีย ทุกคนหน้าตาคล้ายคนอดนอน จะว่าไป ปีเตอร์จำได้ว่าเมื่อวาน

ก็ไม่เห็นริชาร์ดเลิกงานกลับบ้านเลย

เกิดอะไรขึ้นกันแน่ ปีเตอร์สบตาหักทลายพวกเขา ก่อนนั่งลงริม ๆ
ตรงปลายสุดของโต๊ะยาว ใบหน้าทุกคนดูลึกลับระคนร้อนใจ

“พวกคุณคงสังเกตเห็นแล้วว่าเป็นภารกิจด่วน”

ไวเท่าความคิด ผู้อำนวยการเริ่มเกริ่นถึงภารกิจ เขานั่งก้มศีรษะ
นัยน์ตามายาวหวาดหวั่น คล้ายคิดไม่ตกว่าควรมอบภารกิจนี้ให้เจ้าพวก
คนตรงหน้าจริงหรือ

“...ภารกิจครั้งนี้สำคัญมาก”

ผู้อำนวยการนิ่งไปอึดใจแล้วกล่าวต่อ

“สำคัญมากเหลือเกิน สำคัญจนกล่าวได้ว่า ผลของปฏิบัติการครั้งนี้
อาจเป็นตัวกำหนดผู้ชนะสงครามโลกครั้งที่สามได้”

ทั้งที่กล่าวถึงสุดยอดภารกิจที่เจ้าตัวย้ำคำว่า ‘สำคัญ’ ถึงสามครั้ง
ทว่าผู้อำนวยการกลับมองสมาชิกทีมโอพีดีด้วยสีหน้าไม่คาดหวังนัก ทีมของ
ปีเตอร์ประกอบด้วยตัวเขา โจนาธาน แกรี ริค ซานดรา และ...

“ขอประทานโทษครับ ผมมัวแต่เข้าห้องน้ำ”

ในที่สุดอเล็กซ์ก็ปรากฏตัวในห้องประชุมด้วยใบหน้าชุ่มเหงื่อ สายตา
ผู้อำนวยการยิ่งเย็นชา อเล็กซ์ทรุดนั่งลงปลายโต๊ะตรงที่ปีเตอร์เว้นไว้ให้
เงียบ ๆ ด้วยอาการประหม่า

ความเงียบปกคลุมทั่วห้อง ผู้อำนวยการพูดต่อท่ามกลางบรรยากาศ
หนักอึ้ง

“สงสัยละสิว่าทำไมผมถึงมอบหมายภารกิจสำคัญแบบนี้ให้พวกคุณ”

“...”

โยะเซะ แม้อีพีดีจะเป็นหนึ่งในทีมปฏิบัติการของซีไอเอที่ไม่ถึงกับ
ทำผลงานห่วยแตกจนใกล้ถูกยุบ แต่ก็ไม่ใช่ทีมโดดเด่นถึงขนาดถูกเลือกให้
ปฏิบัติการสำคัญซึ่งจะกำหนดตัวผู้ชนะสงครามโลกครั้งที่สาม

ภารกิจส่วนใหญ่ของทีมโอพีดีจะปฏิบัติตามคำสั่งและถูกกำกับโดย
ริชาร์ดผู้เป็นหัวหน้าทีม ตั้งแต่ทำงานให้ซีไอเอมา นี่เป็นครั้งแรกที่ปีเตอร์
เห็นผู้อำนวยการตั้งท่าจะอธิบายเหตุผลในการมอบภารกิจแก่สมาชิกในทีม

ด้วยตัวเอง

“แปลกใจใช่ไหมว่าทำไมผมถึงเรียกตัวพวกคุณ แทนที่จะเป็นทีมแสนเก่งแสนวิเศษอย่างแบล็กฮอว์กหรือซีดีดี น่าสงสัยซะมัดเลยใช่ไหม”

ผู้อำนวยการทิ้งท้ายก่อนมองเขม่นพวกหัวหน้าทีมคนอื่นๆ ด้วยสายตาเย็นเยียบ ส่งผลให้ใบหน้าอ่อนเพลียของพวกหัวหน้าทีมยิ่งซีดเซียวลงอีก

“เหตุผลก็เพราะผมมอบหมายให้ทีมฝีมือจากพวกนั้นทำแล้ว แต่ก็ล้มเหลวกันหมดทุกทีมเลยล่ะ”

ทีมที่เก่งกว่าทีมโอพีดียังปฏิบัติภารกิจพลาดกันหมดเลยนั่นหรือปีเตอร์คิดพลางเลื่อนสายตามองไปรอบๆ เขาเดาไม่ออกเลยว่าภารกิจสำคัญแบบไหนที่หลุดมาถึงมือทีมโอพีดีได้

“ขณะที่เราล้มเหลวครั้งแล้วครั้งเล่า เวลาที่ผ่านมาครบครึ่งปีถึงตอนนี้ทุกอย่างจึงยิ่งกระชั้น เกิดข่าวลือในหน่วยข่าวกรองอื่นๆ ว่า ‘เขา’ กำลังจะย้ายที่พัก ทั้งรัสเซีย จีน และอิรักคงถึงขั้นกล้าใช้แผนลักพาตัว ‘เขา’ ด้วยซ้ำ”

เขา...นั่นหรือ ภารกิจคือการชิงตัวใครสักคนถูกไหมนะ

“เขาที่ว่าคือใครครับ”

โจนาธานยกมือถาม ผู้อำนวยการบ้วนปลายคางไปทางลอร์เรน หล่อนกดปุ่มรีโมต จากบนผนังปรากฏรูปถ่ายบุคคล

“...”

ฉากตรงหน้าฉายรูปถ่ายฝีมือปาปารัซซีของแคลร์ อันนา นางแบบชื่อดัง กับหนุ่มนอกวงการ

“...แคลร์เป็นผู้ชายหรือเธอ”

อเล็กซ์พูดจาซื่อป้อพลางทอดถอนใจ บนฉากเปลี่ยนเป็นรูปถ่ายรูปอื่น

คราวนี้เป็นรูปเลนา แฟรงค์ นักร้องสาวเช็กซีผู้ขึ้นชื่อเรื่องความแสบ หล่อนกำลังจับมือกับหนุ่มนอกวงการ เป็นรูปถ่ายฝีมือปาปารัซซีอีกเช่นกัน

“...”

บนฉากเปลี่ยนรูปถ่ายอีกหลายรูป ปีเตอร์ค่อยๆ เอนหลังพิงพนักเก้าอี้

พลางจ้องภาพเหล่านั้นด้วยสีหน้าไร้อารมณ์

รูปสุดท้ายเป็นรูป ‘หนุ่มนอกวงการ’ คนนั้นซึ่งอวดโฉมอยู่ในทุกรูปของสาว ๆ แต่ละราย ในรูปถ่ายเขาอยู่ในรถ นี่เป็นรูปเดียวที่เขาถอดแว่นกันแดด

“...ดาราเหรอ”

โจนาธานผู้นั่งข้างๆ เอ่ยคำถามซื่อๆ อีกคน แต่ที่ฟังไม่บ๊องเท่าคำพูดของอเล็กซ์ก็เพราะรูปโฉมโดดเด่นจับตาของชายในรูป เขาตุงดงามกระทั่งต่อให้เห็นเพียงปลายเล็บ คนมองก็ยิ่งนึกแปลกใจหากเจ้าตัวไม่ใช่ดาราหรือนายแบบ

ทั้งที่เคยคิดว่านานจนลืมหน้าไปหมดสิ้น แต่พอเห็นรูป ความทรงจำต่างๆ กลับผุดพวยแจ่มชัดราวกับอีกฝ่ายยืนตรงหน้า นัยน์ตาสีฟ้าดูจ้องทะลุมิติเตอร์เรเนียน เรือนผมสีทองเปล่งประกาย กับดวงหนังดงามสมบูรณ์แบบประหนึ่งหลุดมาจากเทพปกรณัมกรีกกำลังมองตอบกลับมา

ไลน์ส สวินนี่

เมื่อแปดปีก่อน ปีเตอร์เคยเข้าใจว่าตนกับชายคนนั้นคบกัน

“ได้ยินว่า เขาเป็นลูกชายของธอมัส สวินนีย์”

ปีเตอร์เงยหน้าเพราะคำว่าลูกชายของ ‘ธอมัส สวินนีย์’ ผู้ก่อตั้งบริษัทโอทีวิลสันซึ่งเป็นตำนานที่ยังมีลมหายใจสำหรับเหล่าคนคลั่งไคล้คอมพิวเตอร์ ปีเตอร์เห็นชายรูปร่างหน้าตาโดดเด่น แม้ฝายนั้นกำลังเดินผ่านแคมปัสท่ามกลางกลุ่มคนอื่น ๆ แต่เขาก็รู้ได้ทันทีว่าเพื่อนหมายถึงคนไหน ทั้งที่อยู่ท่ามกลางคลื่นมนุษย์ ทว่าใบหน้าอีกฝ่ายเด่นชัดในคลองสายตาตั้งแต่แรกเห็น

“...ไม่ใช่ว่าเป็นลูกชายของเกรซ เคลลี หรือเกรซ”

จริงอยู่ที่อีกฝ่ายเด็กเกินกว่าจะเป็นลูกชายของเกรซ เคลลี แต่หน้าตาเขาช่างดูไม่คล้ายธอมัส สวินนีย์ ‘คนนั้น’ เสียเลย ที่พอจะเรียกได้ว่าเหมือนพ่อคงมีแค่เรือนผมสีทอง ถึงอย่างนั้นผมทองของธอมัสก็ดูสากและหงอกหมดแล้ว ไม่ส่องประกายเงางามอย่างชายหนุ่มเบื้องหน้า ปีเตอร์เคยเห็นรูปสมัยธอมัสยังหนุ่ม หน้าตาเขาจัดว่าค่อนข้างดี แต่ก็ไม่เข้าขั้นหล่อจัด มีข่าวลือเหมือนกันว่าภรรยาของธอมัสซึ่งปกปิดตัวตนจากสาธารณชนนั้นสวยมาก นึกไม่ถึงว่าจะสวยขนาดนี้

“เหมือนแค่แม่เธอ”

ปีเตอร์ถามก่อนยัดแซนด์วิชเข้าปาก

“เปล่าเลย เห็นแบบนั้น แต่คนพูดกันว่าเขาเป็นถึงแอ็กเตอร์ฝีมือ

นกจากเขียวนะ คนเจาะระบบของเพนตากอน¹ เมื่อคริสต์มาสปีก่อนก็เขานี้ละ แสดงว่าเขาต้องเหมือนพ่อด้วยสิ คุณชานยังเคยถามเลยว่า หรือพวกเขาจะใช้พันธุวิศวกรรม²”

เทอร์เนอร์ผู้นั่งอยู่ข้างๆ กล่าวเสียงราบเรียบ รูปลักษณะภายนอก โขกมารดาคนสวยจนหล่อเหลาปานดาราฮอลลีวูดกับนายแบบบนรันเวย์ กรุงปารีสไม่พอ เนื้อในยังถอดแบบบิดาผู้เป็นราชาไอทีของโลกอีก คำกล่าวอ้างเรื่องใช้พันธุวิศวกรรมจึงฟังดูไม่เกินจริงเลย

“ชีวิตช่างไม่ยุติธรรม”

เทอร์เนอร์บ่นพลางเคี้ยวแซนด์วิช

“แค่มีพ่อย่างธอมัส จะหน้าตาธรรมดาหน่อยหรือไม่เก่งเลยก็ได้ นี่หว่า โลกเล่นมีคนแบบนี้อยู่ ตัวฉันเลยเหมือนถูกสร้างขึ้นลวกๆ อย่างนั้นแหละ”

ปีเตอร์มองเทอร์เนอร์บ่นพึมพำพลางปิดเศษขนมปังให้ร่วงหล่น แล้วหันมองปลายจมูกของไลน์สซึ่งมีรูปทรงคล้ายจมูกของดาราหญิงในภาพยนตร์สมัยก่อนอย่างน่าอัศจรรย์

“จั้นๆ แหละ คงไม่มีเรื่องให้โคจรมาเจอกันหรอก”

ทั้งชีวิตปีเตอร์คงไม่มีวาสนาให้ข้องเกี่ยวกับคนประเภทนั้น ชนชั้นบน ย่อมคบหาสมาคมกันเอง และเขาก็ไม่มีเรื่องให้ต้องไปเกี่ยวข้องกับ ปีเตอร์ เรียนเก่งก็จริง แต่ก็เป็นเพียงหนึ่งในหมู่เด็กเก่งมากมายที่มีทุกปี ไม่มีจุดเด่น แต่อย่างใด ซึ่งคนพิเศษจริงๆ ก็ต้องคบหาแค่คนพิเศษด้วยกันอยู่แล้ว

“หรือถึงจะโคจรมาเจอกันจริง ก็คงในฐานะประธานบริษัทกับนักวิจัย ที่ยืนอยู่คนละฟากของโรงอาหารนั่นละ”

เหมือนผู้คนมากมายที่เดินเฉียดกรายผ่านกันทุกวันก็ยังไม่จำกันได้ แม้ปีเตอร์คงจะจำอีกฝ่ายได้อีกนานก็ตาม

ปีเตอร์เคี้ยวแซนด์วิชพลางทอดสายตามองไลน์สราวกับกำลังชม

¹ Pentagon คือ อาคารที่ทำการกระทรวงกลาโหมแห่งสหรัฐอเมริกา

² เทคนิคการสร้างดีเอ็นเอสายผสม หรือ Recombinant DNA เพื่อสร้างสิ่งมีชีวิตให้มีลักษณะตามต้องการ

ภาพยนตร์ และเขาเป็นผู้ชมที่เฝ้ามองตัวละครโลดแล่นในโลกของตัว

“...”

วินาทีที่จะละลายตา โลกสลับรู้ตัวว่าถูกจ้องจ้องจ้องหันมามองปีเตอร์ เทอร์เนอร์ที่จ้องอีกฝ่ายเหมือนกันรีบหันหน้าหนี ทว่าปีเตอร์ทำไม่ได้

นัยน์ตาดมจนน่าทึ่งของไลน์สทำให้ปีเตอร์ชะงักค้าง เขาเกิดอยากรู้ว่าคนที่ตนสบตาใ้หม่นหมองมีเลือดเนื้อจริงๆ หรือเปล่า

“...”

หน้าตาปีเตอร์คงเหลือหลามาก โลกสถึงอึ้งอัมม่น้อยๆ ดวงตาวาร์วีย์ก็อึ้งอัมม่น้อยๆ นัยน์ตาสวยสะท้อนประกายประหลาด

เขาเหม่อมองจนอีกฝ่ายเดินลับไปจากสายตา

ในนาทีสั้นๆ นั้นพลันทำให้ปีเตอร์นึกสงสัยว่า การได้ใช้ชีวิตอยู่ในโลกของกลุ่มอภิศาสตร์จะรู้สึกอย่างไร

ปีเตอร์คิดว่าเดี๋ยวตนก็ลืมและคงไม่มีเหตุให้สบตาไลน์สอีก ทว่าพวกเขากลับได้พบกันอีกครั้งเร็วเกินคาด

ปีเตอร์ลืบลืมเกรงเครียดของตัวเอง เขาไม่คิดว่าจะเจอเจ้าของใบหน้าที่ในรูปอีก อย่างน้อยก็ไม่คิดว่าจะเจอด้วยสาเหตุนี้

“ได้ดเนมคือ ‘พอมด’ ค่ะ”

ลอร์เรนเล่าประวัติย่อของไลน์สอย่างคล่องแคล่วด้วยสีหน้าติดเหนียวอ่อน

“ไลน์ส ที. สวินนีย์ เกิดวันที่ 7 พฤษภาคม ค.ศ. 198X อายุสามสิบปีบริบูรณ์เมื่อสี่เดือนก่อน แม่เป็นชาวอังกฤษเชื้อสายยิว พ่อเป็นชาวอเมริกันเชื้อธอมัส สวินนีย์ ทุกคนคงรู้จักดีว่าเขาคือผู้ก่อตั้ง ‘วิลสัน’ บริษัทด้านไอที”

ลอร์เรนกล่าวเสริมอย่างเผ็ดร้อน “ซึ่งก็ไม่ว่าว่าเขาทำอะไรอย่างอื่นบ้างไหมนอกจากโกยเงินเป็นกอบเป็นกำ” วิลสันเป็นบริษัทยักษ์ใหญ่ที่เริ่มจากจับธุรกิจไอที ปัจจุบันขยายธุรกิจไปหลากหลายสาขา ทั้งด้านการผลิต การคมนาคมขนส่ง ตลอดจนการทำคอนเทนต์เชิงวัฒนธรรม

“...เป้าหมายคือวิลสันหรือครับ”

ความหมายของคำถามนี้คือ นี่ใช่ภารกิจซึ่งตัวบุตรชายของธอมัส เพื่อเข้าถึงข้อมูลลับของบริษัทวิลสันหรือเปล่า หากเป้าหมายคือบริษัทวิลสัน ก็เท่ากับนอกเหนือความรับผิดชอบของซีไอเอ ลอร์เรนชำเลื่องมองโจนาธาน เจ้าของคำถามแล้วส่ายหน้า

“ไม่ใช่ค่ะ เป้าหมายของภารกิจคือผู้ชายคนนี้ โลไนส์ สวินนีย์”

หล่อนกตรีโมตข้ามรูปถ่ายอื่น ๆ จนถึงรูปที่คล้ายรูปถ่ายติดบัตร รูปหน้าตรงของโลไนส์ก่อให้เกิดเสียงอุทานแผ่วเบาจากสมาชิกในทีม เครื่องหน้าทุกส่วนของชายหนุ่มล้วนงดงามและเหมาะสมพอติดบอดี้ สมบูรณ์แบบเสมือนรูปโฉมตามอุดมคติที่ใครสักคนรังสรรค์ปั้นแต่ง ดวงตายาวรีกับมุมปากหยักน้อย ๆ ก็สวยงามประทับใจ

“พระเจ้าช่วย นี่มันเจ้าชายแห่งยุคใหม่ชัด ๆ ลูกชายคนเดียวของ สวินนีย์หน้าตาเป็นแบบนี้หรือ เป็นไปได้ยังไง”

อเล็กซ์กระซิบเหน็บแนม ปีเตอร์ตอบแทน ๆ “ก็จริง” เขาก็เคยคิดแบบเดียวกันตอนเห็นโลไนส์ครั้งแรก

“แล้วทำไมต้องจับตัวเจ้าชายด้วยครับ”

โจนาธานยกมือถามอีกรอบ เพื่อให้เฉย ๆ กับภารกิจที่เหมือนเป็นคนร้ายลักพาตัวเจ้าชาย ทว่าการจะต้องลูกชายของสวินนีย์ย่อมก่อให้เกิดปัญหา ต้องมีเหตุผลที่ซีไอเอยอมปฏิบัติภารกิจเสี่ยงแบบนี้มานานครึ่งปี แน่نون ทว่าหลังฟังประวัติย่อกับดูหน้าตาเป้าหมายก็ยังไม่มีคนเดาเหตุผลออก เพราะบุตรชายผู้ก่อตั้งบริษัทวิลสันคงไม่มีทางเป็นผู้ก่อการร้าย ลอร์เรนใช้มือข้างที่ถือรีโมตชี้ที่ฉาก

“เพราะเขาคือพ่อมดค่ะ”

“พ่อมดจึ้นหรือ”

ทุกคนจ้องลอร์เรนด้วยสีหน้างุนงง

“ลัทธิปีก่อนเคยมีนักพัฒนาอาวุธดาวรุ่งพุ่งแรงใช่ไหม เขาเป็น ผู้ทำให้ระเบิดของเหลวกลายเป็นสินค้าแพร่หลาย และเป็นผู้สร้างปืน คลื่นแม่เหล็กที่กองทัพสหรัฐฯ กำลังพัฒนาให้เสร็จสมบูรณ์ ตลอดจน

ออกแบบเครื่องบินรบรุ่นที่หก ไหนจะรถถัง RT-X100 กับขีปนาวุธเร็กซ์... ซึ่งทั้งหมดก็ได้ใช้ประโยชน์ในอิรักอย่างดีเหนือความคาดหมาย”

หญิงสาวกดข้ามรูปบนฉากเร็ว ๆ แสดงให้เห็นรูปถ่ายอาวุธพัฒนาล่าสุดที่พวกเขาต่างรู้จักกันดีจนครั้นจะกล่าวถึงให้ละเอียด

“ทั้งหมดนี้เกิดจากฝีมือคนคนเดียว... ไลน์ส สวินนี่ ซึ่งตอนนั้นเขาอายุเพียงยี่สิบเอ็ดปีเท่านั้น”

ลอร์เรนพูดเรื่องชวนอึ้งด้วยท่าทางนิ่งเฉยแล้วกล่าวต่อ

“สิ่งที่เหมือนเสกด้วยเวทมนตร์จริง ๆ คือเขาพัฒนาอาวุธดังกล่าวทุกชิ้นได้ในปีเดียว และในช่วงหนึ่งปีนั้นเขาทำสัญญาเป็นฟรีแลนซ์ทำงานให้รัฐบาลของเรา หลังจากนั้นเขาก็เก็บตัวเงียบ อ๊ะ แน่หนอว่าการปล่อยให้เขาผู้มีฝีมือยอดเยี่ยมภัยสร้างผลเสียมหาศาลระดับชาติ แต่ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องที่เขาโอเวอร์ออกโรง... ปัญหาคือ ‘แสงจันทร์’ อาวุธชิ้นสุดท้ายที่ไลน์สคิดค้น”

บนฉากแสดงรูปถ่ายห้องวิจัยที่ใหม่เป็นตอตะโก คอมพิวเตอร์กับฮาร์ดดิสก์ทุกชิ้นเสียหายยับเยิน

“ตอนเขาหายตัวไป พิมพ์เชียวกับเอกสารที่เขาสร้างไว้ถูกทำลายและเผาอดทิ้งหมด แต่ก็ในช่วงก่อนเริ่มสร้างแสงจันทร์ จึงเข้าใจกันว่าข้อมูลเกี่ยวกับอาวุธนั้นเป็นความลับสุดยอด... จนกระทั่งชื่อของมันถูกลงทะเบียนในงานจัดแสดงอาวุธที่กรุงปารีส”

หกเดือนก่อน บัญชีรายชื่ออาวุธในงานจัดแสดงถูกแฮ็ก ไม่มีข่าวอื่นรั่วไหล เว้นแต่บัญชีชื่ออาวุธชิ้นนั้นซึ่งระบุชื่อของไลน์สกับชื่อสินค้าว่า Moonlight 0.1 กลับปรากฏบนโลกอินเทอร์เน็ตเพียงอึดใจ

“แน่อนว่าข้อมูลถูกลบทันที แต่ก็เพียงพอให้พวกค้าอาวุธกับสำนักข่าวกรองทั่วโลกมั่นใจ จนสภาพไม่ต่างจากงานประมูลสินค้าลักกิต”

อาวุธลับชิ้นใหม่จากนักพัฒนาอัจฉริยะในงานจัดแสดงอาวุธย่อมทำให้ทุกคนตาลุกวาว

“เขาไม่ต้องการเงิน ต่อให้ไม่รับมรดกมหาศาลจากครอบครัว ก็ยังมีค่าตอบแทนก้อนโตจากการทำงานพัฒนาอาวุธตลอดหนึ่งปีอยู่ในมือ”

ลอร์เรนพูด “แน่นอนว่า” ก่อนที่คนอื่น ๆ จะทันแย้ง

“จริงอยู่ ถึงร่ำรวยแล้วก็ใช่ว่าไม่อยากได้เงิน แต่ที่ฉันสื่อคือเขาไม่ได้หวังแค่งาน เพราะถ้าเขาโลก ก็ไม่มีเหตุผลให้ต้องทิ้งงานจากรัฐบาลของเราแล้วไปเข้าร่วมงานนี้ ทางเรารู้คุณค่าของเขาดีที่สุดใน หากเขากลับมาทำงานให้ ก็พร้อมจะมอบค่าตอบแทนสูงยิ่งกว่าที่เขาเรียกร้องซะอีก”

แค่หนึ่งปียังทำให้ศักยภาพของกองทัพสหรัฐเปลี่ยนแปลงยิ่งยวด ขอเพียงได้ตัวไลน์สกลับมาร่วมงาน ต่อให้เป็นคดีหาสน์สร้างด้วยธนบัตรมูลค่าร้อยดอลลาร์ รัฐบาลสหรัฐก็ยังยินดีมอบให้

“ยังไม่มีใครรู้ว่าเขาต้องการอะไร เหตุผลอาจเพราะเขาเปลี่ยนความคิด มีวัตถุประสงค์อื่น หรืออาจแค่เปลี่ยนใจเฉย ๆ ถึงแม้จุดยืนทางการเมืองของเราจะไม่ได้ขึ้นอยู่กับภาระการกระทำของไลน์สก็เถอะ”

ลอร์เรนคลั่งเปลือกตาด้วยสีหน้าอ่อนเพลีย

“พวกผู้เชี่ยวชาญบอกว่าวิธีแฮ็กคล้ายฝีมือไลน์ส แต่แน่นอนว่ายังมีโอกาสไม่ใช่อยู่ด้วย”

หมายความว่าถึงหวังให้ไม่ใช่ ก็ยังหาหลักฐานยืนยันไม่เจอ โจนาธานเอ่ยคำถามที่สมาชิกในทีมต่างกำลังสงสัย

“ ‘แสงจันทร์’ คืออะไรครับ”

ลอร์เรนยิ้มจาง หล่อมองพวกหัวหน้าทีมในห้องด้วยสีหน้าหม่นหมอง

“ทางเราก็ไม่รู้ นี่เป็นหนึ่งในสิ่งที่พวกคุณต้องหาคำตอบ”

“...ไม่รู้กระทั่งหน้าตาของมันเป็นด้วยเหรอครับ”

“รูปลักษณ์ภายนอกนั้นไม่รู้แน่ๆ แล้วยังไม่รู้ประเภทด้วย สันนิษฐานว่าอาจเป็นระเบิดนิวเคลียร์ประเภทหนึ่ง แต่ก็ยังฟันธงไม่ได้ เขาเคยสร้างระเบิดของเหลว เราจึงไม่ควรฟันธงว่าเป็นอาวุธรูปแบบไหน แล้วไลน์สก็ไม่ใช่คนที่เราจะคาดเดาการกระทำได้”

ถึงลอร์เรนจะกล่าวเสริมว่า “เราไม่อาจเข้าใจความคิดความอ่านของคนประเภทนี้หรอก” แต่ตามสืบนานตั้งครึ่งปี ยังไม่รู้กระทั่ง ‘แสงจันทร์’ เป็นอาวุธแบบไหนเนี่ยะ สีหน้าของพวกหัวหน้าทีมเฉือนลง

“หาข้อมูลให้แน่ชัดทั้งเรื่องแสงจันทร์ พิมพ์เขียวของมัน รวมถึงตัวไลน์ อย่าให้มีเรื่องไหนตกหล่น หากถูกชาติฝ่ายศัตรูชิงไปเพียงนิดภารกิจ ‘พอมด’ ก็เท่ากับล้มเหลว”

ผู้อำนวยการพูดเสียงเรียบขาดอย่างคนหลังชนฝา

นี่เป็นภารกิจที่ไม่ง่ายเลย พวกเขาต้องรับมือกับบรรดาผู้ค้าอาวุธและหน่วยข่าวกรองทั่วทุกหัวระแหง ซึ่งต่างตาลุกวาวจ้องอาวุธราวกับจะแห่ประมูลกลางตลาด ซีไอเอต้องขัดขวางทุกคู่แข่งแล้วกวาดอาวุธเหล่านั้นมาครอบครองให้ได้

“ซานดราท็อบอเล็กซ์ พวกคุณร่วมมือกับเอฟบีไอปฏิบัติภารกิจในประเทศ คอยจับตาดังตลาดค้าอาวุธด้วยกันกับบริษัท”

ลอร์เรนวางปีกเอกสารรายงานให้ซานดราท็อบอเล็กซ์

“โจนาธานกับแกรี มีแหล่งข่าวกรองในเนเธอร์แลนด์แล้วใช่ไหม”

หญิงสาวยื่นหนังสือเดินทางกับตัวเครื่องบินให้โจนาธานกับแกรีก่อนทั้งคู่จะขึ้นพนักหน้าเสียอีก

“พวกคุณต้องเดินทางไปเนเธอร์แลนด์ทันที และคอยประสานงานกับทีมแบล็กฮอว์ก ส่วนคุณ...ปีเตอร์?”

ปีเตอร์ซึ่งกำลังเหม่อมองกระดาษรายงานเงยหน้ามองหล่อน ลอร์เรนมองเขาแล้วยิ้มน้อยๆ

“คุณเองก็ต้องไปเนเธอร์แลนด์เหมือนกัน”

“...? ผมหรือครับ”

“ใช่ สถานที่ที่เราเข้าใจว่าเป็นที่พักของไลน์สถูกปิดกั้นระบบโทรคมนาคมทั้งหมด เราเคยลองเชื่อมต่อด้วยดาวเทียมแล้ว แต่ถูกตามสืบจนเจอภายในสามสิบวินาที ยิ่งกว่านั้นระบบพื้นฐานยังมีการเปลี่ยนรหัสลับแบบสุ่มทุกๆ สามชั่วโมง เราจึงจำเป็นต้องใช้ผู้เชี่ยวชาญด้านการเจาะข้อมูล”

ปีเตอร์อ้าปากค้างกับคำสั่งของลอร์เรน เขามีฝีมือด้านการแฮ็กก็จริง แต่ปีเตอร์ไม่ใช่เจ้าหน้าที่ภาคสนามที่เก่งกาจเป็นพิเศษ

“คุณต้องลอบเจาะระบบให้ได้ จากนั้นใส่ประวัติส่วนบุคคลของ

พวกเจ้าหน้าที่เราเข้าไป แล้วภารกิจถึงจะเริ่มตัน”

“เอ่อ...แต่ผมแทบไม่เคยลงปฏิบัติภาคสนาม...”

“ผ่านการฝึกพื้นฐานแล้วใช่ไหม”

คำถามของผู้อำนวยความสะดวกทำให้ปีเตอร์พยักหน้ารับง ๆ

“ผ่านการฝึกพื้นฐานทุกอย่างแล้วครับ แต่คะแนนก็อยู่แค่ระดับคาบเส้น”

ปีเตอร์ไม่อยากทำท่าขาดความมั่นใจต่อหน้าทุกคนหรอก แต่เขาก็ไม่อยากเชื่อมั่นในตัวเองเกินเหตุกับการกิจสำคัญที่มีคีย์เวิร์ดเชื่อมโยงถึงสงครามโลกครั้งที่สามเช่นกัน แถมยังเป็นภารกิจที่หลายทีมก่อนหน้านี้ทำไม่สำเร็จด้วย การมอบหมายให้เขาผู้มีประสบการณ์ปฏิบัติการภาคสนามไม่มากจึงดูไม่เหมาะสมนัก แต่ถึงปีเตอร์จะกลัดกลุ้ม ผู้อำนวยความสะดวกก็ไม่ล้มเลิก

“ต่อให้คุณถูกจับได้ก็ไม่ถูกยิงหรอก อย่าห่วงเลย หรือถึงถูกยิงจริงๆ เขาก็จะรักษาให้ทันช่วงที่”

“ครับ?”

ปีเตอร์จึงอีกฝ่ายอย่างไม่เข้าใจ ผู้อำนวยความสะดวกตอบเขา

“ที่นั่นเป็นโรงพยาบาลนะ”

“...ไลน์สพักอยู่ในโรงพยาบาลเหรอครับ”

ปีเตอร์ย้อนถาม ลอร์เรนวางหนังสือเดินทาง ตัวเครื่องบิน และเอกสารรายงานลงตรงหน้าปีเตอร์ก่อนตอบเขา

“โรงพยาบาลโรซาแคร์ที่เนเธอร์แลนด์ เป็นโรงพยาบาลจิตเวชที่ขึ้นชื่อเรื่องระบบรักษาความปลอดภัยแข็งแกร่งเป็นเลิศ และยังเป็นสถานที่รับบำบัดเฉพาะผู้ป่วยทางจิตระดับรุนแรง”

ประโยคสุดท้ายของลอร์เรนเล่นเอาปีเตอร์อ้าปากค้างทีเดียว

พูดกันตรงๆ เลยนะ ซีวีตซีไอเอก็เหมือนหนังฆาตกรที่ก๊อปปี้เหมือนกัน แม้จะไม่ได้ทำงานเป็นเจ้าหน้าที่ภาคสนามก็ตาม ดูเอาเถอะว่าหลังจากปีเตอร์คิดว่า ‘เจ้าหน้าที่ซีไอเอก็เหมือนพนักงานบริษัทธรรมดา’ ผ่านไปยังไม่ทัน

ครบยี่สิบสี่ชั่วโมง เขาก็จับพลัดจับผลูต้องมาโผล่ในสถานที่ที่ไม่คาดคิดเสียแล้ว

ตอนนี้ปีเตอร์อยู่ท่ามกลางทัศนียภาพงดงามของป่าต้นโอ๊กกับทะเลสาบในจังหวัดโอเฟอไรส์เชิล ประเทศเนเธอร์แลนด์ โดยมองเห็นตึกสีขาวอยู่ไกลลิบ นี่เป็นทิวทัศน์ที่เห็นหลังจากขับรถเข้าป่ามาลึกลับ

บริณนนน ปีเตอร์ขับรถเข้ามามุ่งสู่อาคารของโรงพยาบาล เขาตรวจไฟล์เอกสารจากแท็บเล็ตพีซีเป็นครั้งสุดท้าย การจัดระเบียบเอกสารก่อนลงมือทำการก็คือขั้นตอนปฏิบัติสำคัญอันจะขาดไม่ได้ ขึ้นชื่อว่าเจ้าหน้าที่ภาคสนามจะต้องฝึกให้ติดเป็นนิสัย ทว่าปีเตอร์ยังต้องค่อยๆ นึกหลักการดังกล่าวทีละอย่าง

ช่วงแรกที่เข้าทำงานในซีไอเอ ปีเตอร์ถูกวางตัวเป็นเจ้าหน้าที่ภาคสนาม เขาปฏิบัติภารกิจต่างๆ ได้ดีพอใช้ ทว่าภารกิจครั้งสุดท้ายกลับพังไม่เป็นท่า การตามรอยผู้ค้าอาวุธในบราซิลเมื่อสามปีก่อนมีรุ่นพี่คนหนึ่งทำการกิจด้วยกันถูกสังหาร แน่แน่นอนว่าภารกิจล้มเหลว ได้ยินว่าป่านนี้ก็ยิ่งแกะรอยผู้ค้าอาวุธรายนั้นไม่ได้แม้แต่เงา จริงอยู่ การทำงานล้มเหลวไม่ใช่ความผิดของปีเตอร์ ทว่านี่เป็นครั้งแรกที่ปีเตอร์ลงภาคสนามอีกครั้งหลังจากภารกิจคราวนั้น

จิตใจเขาสับสนจากหลายๆ เรื่อง ทั้งเรื่องที่จู่ๆ ก็ถูกสั่งให้ปฏิบัติงานภาคสนาม ไหนจะยังเป็นการเกี่ยวกับไลน์สอีก

ไลน์สั่นหรือ ปีเตอร์ใช้เวลาต่อเนื่องนานแปดปีกว่าจะทำลิ้มๆ อีกฝ่ายได้บ้าง แต่แล้วความทรงจำต่างๆ กลับขยั่นผุดพวยขึ้นมา ชวนให้เสียดายความพยายามที่จะลิ้มแต่เก่าก่อน รวากับภูตผีแห่งอดีตคอยเกาะหลังเขาติดหนึบอย่างนั้นละ

อีกฝ่ายคือรักแรกในวัยที่ปีเตอร์ซื่อป้อที่สุด หากจะถามว่าซื่อป้อแค่ไหน ก็ขนาดจมปลักนานสามปีกว่าจะตระหนักได้ว่าตัวเองซื่อป้อนั้นละ

“...”

ปีเตอร์บีบนิ้วล่ำคอขณะมองรบบาร์ลข้อมูลในแท็บเล็ตพีซีเต็มแห่ง เขาเพิ่งรู้ว่าไลน์สทำงานพัฒนาอาวุธ ตลอดเวลาที่คบกัน อีกฝ่าย

ไม่เคยเอ่ยถึงคำว่าอาวุธหรือกองทัพเลยสักครั้ง ถ้าตอนทำงานฟรีแลนซ์ ไลน์สอายุยี่สิบเอ็ดปี ก็ตรงกับช่วงที่พวกเขาคลุกคลีใกล้ชิดกันพอดี ทว่าปีเตอร์ไม่เคยเห็นเค้ากลาง...แต่ก็นะ เรื่องของไลน์สที่ปีเตอร์ไม่รู้คงไม่มีแค่เรื่องนี้หรอก

“ก็ไม่ใช่เรื่องที่จะเล่าให้คนเป็นแค่คู่นอนฟุ้งนี่นะ”

แค่คบกันสามปีจะใช้จะพิเศษอะไร อีกฝ่ายก็เชื่อว่ามีความนอนแค่คนสองคน การเล่าความลับสุดยอดในกองทัพให้ใครๆ ฟังต่างหากถึงจะแปลก ปีเตอร์มองแทบเล็ดเซ็งๆ

[ลบข้อมูลเรียบร้อย]

บาร์โหลดเต็มแห่งเร็วทันใจ พอกดปุ่มเสร็จสิ้น ข้อมูลก็อันตรธานวับ ดั่งไม่เคยมี จิตซัดชะมัด ถ้าเราลบความทรงจำได้ง่ายๆ แบบนี้บ้างก็คงดี การมีความจำค่อนข้างดีบางทีก็นำहुดหงิดซะ

“เฮ้อ”

ปีเตอร์ถอนหายใจเบาๆ แล้วตรวจตราสัมภาระอีกรอบ รีบจัดการให้จบแล้วคงได้กลับบ้านไปพักผ่อน ลอร์เรนกับผู้อำนวยการก็บอกว่าไม่มีอะไรพิเศษ แค่มปลอมเป็นหลานของชายชราสมองเสื่อมในโรงพยาบาล ลอบเข้าห้องเซิร์ฟเวอร์เป็นพอ ไมล์ ที่จริงการไม่มีคนอื่นคอยช่วยในที่ที่โด่งดังเรื่องระบบรักษาความปลอดภัยแน่นหนาถือเป็นการกิจไม่ถนัด แต่ยังไงก็ดีกว่าย้ายนึกถึงอดีตที่อยากลืมในรถเฉยๆ ละนะ

มีด่านห้ามรถผ่านตรงจุดห่างจากทางเข้าโรงพยาบาล ปีเตอร์ยื่นเอกสารแจ้งขอเยี่ยมผู้ป่วย บัตรประชาชน และกุญแจรถ เขาถือสัมภาระลงจากรถ ให้พวกเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยตรวจร่างกายละเอียดิบ เรียกว่าตรวจทั้งใบหู แวนตา กระดุม ยันรอยตะเข็บเสื้อ

“ขอเยี่ยมคุณตาที่ไม่ค่อยเลยใช้ไหมครับ”

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยคนหนึ่งเอ่ยคล้ายรู้สึกผิด

“หนูนี้มีคนแปลกๆ เข้ามาบ่อยครับ ปกติเราไม่ตรวจละเอียดขนาดนี้หรอก ต้องขอโทษด้วยนะครับ”

“คนแปลกๆ เหรอครับ”

ไม่ต้องบอกก็พอรู้ ถึงอย่างนั้นปีเตอร์ก็ยังทำเป็นถามด้วยความสงสัย
“เล่นพวกทั้งป็นทั้งระเบิดเข้าโรงพยาบาล...ทำยังกับเป็นเจ้าของหน้าที่
สำนักข่าวกรองเลยละครับ เจอแทบทุกวันจนบรรยายไม่ถูกเลยว่ารำคาญ
แค่ไหน”

‘ยังกับจงใจพูดเหน็บกันแน่นะ’ ปีเตอร์คิด เขาระงับความรู้สึกที่ถูก
พูดแทงใจดำก่อนกล่าว “พวกป็นเข้าโรงพยาบาลเนี่ยนะ บ้าไปแล้ว”
เขาหัวเราะ ในรายงานแจ้งปีเตอร์ก่อนแล้วว่าให้ระมัดระวังสัมภาระด้วย

“มีของที่ระมัดระวังไปเท่านี้หรือครับ”

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยอีกคนตรวจสัมภาระของปีเตอร์พลาง
เอ่ยถาม ของของปีเตอร์มีโน้ตบุ๊ก แท็บเล็ตพีซี หนังสือหนึ่งเล่ม รูปถ่าย
กระเป๋าสตางค์ และโทรศัพท์มือถือ

“ครับ ผ่านทั้งหมดไหมครับ”

“ผ่านเรียบร้อยทุกชิ้นครับ ขอภัยในความไม่สะดวก ส่วนรถยนต์
มารับตอนขากลับนะครับ”

“ขอบคุณครับ”

ปีเตอร์เก็บบัตรระบุหมายเลขกับข้าวของอื่นๆ ใส่กระเป๋ เขาสบตา
พวกเจ้าหน้าที่เป็นเชิงบอกลา จุดห้ามรถเข้ากับตึกโรงพยาบาลห่างกัน
พอสมควร อุตส่าห์หลุดจากทิวทัศน์ไปไม่นานเบื่อก็ยังต้องเดินในสวนคดเคี้ยว
ต่ออีกสักพักกว่าจะเจอรั้วสูงกับประตูเหล็ก จากนั้นก็ต้องผ่านด่านตรวจ
รักษาความปลอดภัยอีกครั้ง ถึงจะเห็นเนื้อที่ด้านในของโรงพยาบาล

“...”

ได้ยินว่าเป็นสถานที่รักษาคนวิกลจริตผู้มั่งคั่ง ก็ตรงตามคาด สวนกับ
สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ล้วนคุณภาพดีเยี่ยม ทั้งรูปร่างก็สร้างอย่างดี
อุปกรณ์ออกกำลังกาย ม้านั่งกับศาลาสวยงาม มุมหนึ่งของสวนยังมี
สแน็กบาร์หน้าตาหรูหรากับสระว่ายน้ำขนาดใหญ่ จุดที่ผู้คนสวมชุดว่ายน้ำ
คลุมทับด้วยผ้าขนหนูเดินหายเข้าไปก็คงเป็นสปา

สวรรค์หรือเปล่านั้น ปีเตอร์คิดว่าต่อให้จับทุกโรงแรมที่เขาเคยพัก
ทั้งชีวิตมาดรวมกัน ยังไม่มีที่ไหนสวยเท่าที่นี่ ผู้คนที่เดินผ่านไปมาดู

เฟลิดเฟลินใจกับช่วงเวลาสุขสงบ หากไม่นับว่ามีพยาบาลคอยตามประกบ ภาพตรงหน้าก็จะดูเหมือนสถานที่พักผ่อนสุดหรู

ไลน์สวาทแกล้งบ้าเพื่อให้ได้พักผ่อนที่นี้ก็ได้ ฝ่ายนั้นทำเรื่องแบบนี้ได้สบายเหงๆ

“...?”

ปีเตอร์ซึ่งเดินเตาะลั่นจะเข้าอาคารพลันชะงัก เขารู้สึกถึงสายตาจับจ้องจึงหันไปมองมุมตึก ใครบางคนกำลังชะงักศีรษะจ้องเขาจากตรงนั้นเขม็ง

“...”

ตัวอะไรนะ

ใบหน้าทรงสี่เหลี่ยมกับร่างกายสี่เหลี่ยมอ้อยจนน่าอ้อ...อีกฝ่ายอยู่ในชุดกับหน้ากากตุ๊กตาสฟัฟฟ์บ๊อบ³ แค่เห็นหน้าสี่เหลี่ยมๆ ก็ขนลุกจะแย่แล้ว นี่ยังทำท่าแอบหลังตึก ยืนจ้องปีเตอร์อีก มือสี่เหลี่ยมอันใหญ่เบิ้มของมันยกขึ้นปิดปากพลางฉีกยิ้มกว้าง

“...”

“...”

ปีเตอร์รอคอยเพื่ออีกฝ่ายจะพูดด้วย แต่เจ้าสฟัฟฟ์บ๊อบแค่เหม่อมองปีเตอร์คล้ายประหลาดใจ ทำท่าอย่างกับเพนกวินเห็นมนุษย์ครั้งแรก

“...มีปัญหาอะไรหรือครับ”

ปีเตอร์กล่าวอย่างเสียมิได้ เขา (หรืออาจจะเป็นเธอ) สะดุ้งเฮือกแล้วรีบหลบหลังมุมตึก แต่แล้วก็โผล่ศีรษะออกมาอีก จากนั้นก็ซ่อนใหม่และยื่นศีรษะมามองปีเตอร์อีกรอบ

“...”

โรงพยาบาลจิตเวชย่อมเป็นโรงพยาบาลจิตเวชสินะ แม้ภายนอกหรรษาแค่ไหน ก็เป็นที่พักของคนมีปัญหาด้านจิตอยู่ดี ปีเตอร์รู้ซึ้งแล้ว

เขาเดินสายตาเจ้าสฟัฟฟ์บ๊อบที่แอบมองจากมุมตึกแล้วเดินเข้า

³ ตัวการ์ตูนจากแอนิเมชันทางโทรทัศน์ของสหรัฐอเมริกา มีรูปร่างหน้าตาเป็นฟองน้ำสี่เหลี่ยม

โรงพยาบาลต่อ อาการชนลูกแปลกๆ ทำให้ปีเตอร์เร่งฝีเท้า

มีคนมารับเขาก่อนเดินถึงเคาน์เตอร์ อีกฝ่ายเป็นนายแพทย์ตัวเตี้ย ผู้มีใบหน้าเป็นมิตรและดูใจดี

“คุณวุดลีไซ่ไหมครับ ผมลูต ฮาวล์”

“ยินดีที่ได้รู้จักครับคุณฮาวล์ ผมเจเดน วูดส์”

ปีเตอร์ทักทายและยื่นมือให้ อีกฝ่ายยิ้มกว้างจับมือกับเขา

“เรียกลูตเถอะครับ ผมเป็นหมอผู้ดูแลคุณสตินสัน คุณเพิ่งเข้าเยี่ยมครั้งแรกตั้งแต่เขาย้ายมาโรงพยาบาลเรานะครับ”

ซีไอเอสส่งชายชราป่วยโรคสมองเสื่อมนามแซม สตินสัน มาเป็นหน่วยข่าวกรอง นี่เป็นผลงานของทีมสุดท้ายที่ปฏิบัติการกิจนี้ ปีเตอร์สวมรอยเป็นเจเดน วูดส์ หลานชายคนเดียวของแซม ประวัติปลอมของเขาคืออายุสามสิบเอ็ดปี เป็นพนักงานบริษัทในธุรกิจขนาดเล็ก

“ครับ ได้ยินว่าสุขภาพคุณตาแย่มาก อาการดีขึ้นบ้างหรือยังครับ”

“คุณคงทราบแล้ว ล่าสุดเราพบมะเร็งลำไส้ใหญ่และดำเนินการผ่าตัดเรียบร้อย ในเมื่อเป็นมะเร็งระยะแรก เทียบกับอายุแล้วคนไข้ยังมีสุขภาพดี จึงมีแนวโน้มว่าจะดีขึ้นครับ ถึงอย่างนั้นเขาก็เป็นผู้ป่วย คนในครอบครัวก็เลยมาเยี่ยมกันเยอะแยะเลยนะครับ”

ทุกอย่างตรงกับข้อมูลในรายงาน ลูตแนะนำบริเวณภายในโรงพยาบาล พวกเขาเดินผ่านลิบบบี้โอโงงแล้วขึ้นบันไดสู่ชั้นบน ปีเตอร์สอดสายสายตาหลังเลนส์แว่นเร็วๆ เพื่อสำรวจโครงสร้างภายใน นี่พวกเขาเตรียมรับมือการก่อวินาศภัยหรือไงกัน โครงสร้างด้านในจึงดูค่อนข้างต่างจากโรงพยาบาลทั่วไป

“ผมก็ตั้งใจจะมาเยี่ยมเสมอนะครับ แต่หาเวลายากเหลือเกิน ปีก่อนผมขอลาพักไม่ผ่าน พอปีนี้จะขอลาออกซะเลย ทางบริษัทก็ดันอนุญาตให้ลาพักแทน”

ปีเตอร์ทำที่หัวเราะเหน้อยๆ “โถ” ลูตอุทานคล้ายเห็นใจ เขาถอนหายใจยาวแล้วกล่าวว่า

“อ๊ะ เห็นสระว่ายน้ำโน่นไซ่ไหมครับ คุณใช้วันลาพักของปีนี้อยู่ที่นี้

ก็ดีนะ สปาของที่นี่นะเด็ดจริง ๆ ญาติคนไข้ก็ใช้บริการได้ ก่อนกลับคุณต้องลองให้ได้นะครับ”

ลูตจ้อถึงคุณภาพความดีของสปาในโรงพยาบาลนานพักใหญ่ เขาสรรเสริญหมอนวดชื่อเออว่ามือเทพและเก่งกาจกว่าคนเป็นแพทย์เสียอีก

“มือเธอช่วยให้กล้ามเนื้อผ่อนคลายแทบละลายเลยครับ พุดตามตรงผมทำงานที่นี่เพราะสปาแท้ ๆ เชียว ไม่ลี จริงอยู่ว่าที่นี่มีข้อดีมากมายแต่ยังงี้ก็เป็นโรงพยาบาลจิตเวช แถมยังตัดขาดจากโลกภายนอก... คุณพอเข้าใจใช่ไหมครับ”

ลูตทำทาวนนิ้วชี้ใกล้ขมับตัวเอง “มันเป็นที่นี่ที่เหมาะสมจะทำให้เรากลายเป็นแบบนี้” เขากล่าว

“มีผู้ป่วยหนักอยู่เยอะ ถึงดูแลจัดการดีแค่ไหน การรักษาให้พวกเขาคืนสภาวะปกติก็ไม่ง่าย ขึ้นไม่หมดตรวจตราสุขภาพจิตบ่อย ๆ ละก็แย่แน่ครับ”

“แต่ถ้าเป็นที่นี่ แม้จะเข้าพักในฐานะผู้ป่วย ก็คงสบายอยู่นะครับ”

คำบรรยายว่าเป็นที่พักรักษาตัวเฉพาะผู้ป่วยทางจิตระดับรุนแรงชวนให้จินตนาการถึงเสียงร้องไห้ระงมกับสภาพข้าวของกระจัดกระจายเลอะเทอะ แต่โรงพยาบาลของจริงกลับหรรษาชั้นสูง ดูดีกว่าที่ทำงานในแลงลีย์⁴ เสียอีก น้ำเสียงเจือความอิจฉาของปีเตอร์ทำให้ลูตหัวเราะร่วน

“ก็สบายแหละครับ แต่ที่นี่นะแพงมาก ๆ”

ลูตเล่าว่า หากไม่ใช่คนจากตระกูลดังที่มีทรัพย์สินมั่งคั่งผู้ก็หมดสิทธิ์เข้าพักรักษาตัว ปีเตอร์ตกใจที่กระทั่งโรงพยาบาลจิตเวชก็ยังมีภาระแบ่งชนชั้น กระนั้นก็เป็นความจริง แซม สตินสัน ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ข่าวกรองของซีไอเอ ก็เคยเป็นหนึ่งในนายผีมือดีที่สุดของนิวยอร์ก งานอดิเรกของเจ้าตัวคือการหย่อนใจด้วยการตกปลาบนเรือยอร์ชตัลหารู

ครืดดดด ได้ยินเสียงลากเสาน้ำเกลือเร็ว ๆ จากปลายทางเดิน

“ตาหมอ! ตาหมอ!”

⁴ Langley คือ สถานที่ตั้งสำนักงานใหญ่ซีไอเอในรัฐเวอร์จิเนีย

ชายชราผมหงอกขาวทั้งศีรษะวิ่งมาหาลูตหน้าตาตื่น มือเหยียวย่น ที่จับเสื้อกาวนีสีขาวของลูตสั่นระริก

“ตาหมอ เจ้านั่นกลับมาแล้ว มันกลับมาแล้ว”

“ไม่เป็นไรครับๆ เจ้านั่นกลับมาแล้วหรือ คุณเห็นเขาตรงไหน”

ลูตถามชายชราผู้ชวักชวักด้วยน้ำเสียงใจเย็นและอ่อนโยน ชายชราพูดเสียงเบาราวกับกระซิบความลับ

“โน่น! หลังเขาตรงนั้น เจ้านั้นจะมาจับพวกเราไป ถ้าไม่รีบหนีจะถูกจับได้!”

“ไม่เป็นไรครับ ไม่เป็นไร แซม ผมจะจับเขาให้เอง...อ้อ ดูลิครับว่าใครมา หลานชายคุณไง”

ลูตทำเสียง “แต่นั่น” แล้วดิงตัวปีเตอร์ผู้ยืนอึ้งมาใกล้ๆ ปีเตอร์สะดุ้งก่อนมองชายชรา คุณตาคนนี้นะหรือคือแซม สตินสัน ช่างต่างจากคนในรูปที่เขาประดิษฐ์บนเครื่องบินมาตลอดทางนัก ผมแซมในรูปดูบางแต่ก็หิวค่อนข้างเรียวร้อย ทว่าผมหงอกขาวของชายชราตรงหน้าแสนกระชอะกระเซิง ดูแก่กว่าในรูปถึงยี่สิบปี

ชายชราหน้าตาละม้ายคล้ายนักวิทยาศาสตร์สติเฟื่องถามว่า “ใครมานะ” แล้วมองเขา ปีเตอร์เผลอปาก อีกฝ่ายเหมือนในรูปใช้ไหมนะ เมื่อเจอแซมตัวจริงครั้งแรก เขาก็ชกไม่แน่ใจ

“ไม่ใช่หลานชายฉันนี่ คุณเป็นใครอะ”

แซมโพล่งถามก่อนปีเตอร์จะทันพูด เหนือเย็นๆ ผุดไหลผ่านกลางหลัง ในรายงานระบุชัดเจนว่าแซม สตินสัน เป็นเจ้าหน้าที่ข่าวกรอง พอพบกันอีกฝ่ายควรกอดเขาแล้วพูดประมาณว่า ‘โอ เจ้าลูกหมาของตา ทำไมถึงเพิ่งมาเยี่ยมตาละ’ แต่แล้วแซมดันพูดต่อว่า “ผมไม่รู้จักเขา” พลังทำท่าไม่รู้ไม่ชี้

“พูดอะไรกันครับ ดูให้ดีสิแซม หลานชายคุณไง คุณวุฒัส รีบหักทาสีครับ”

“คะ...คุณตา ผมเองครับ เจ...”

ปีเตอร์รีบพูดเพราะนึกขึ้นได้ว่าแซมเป็นผู้สูงอายุที่มีอาการสมองเสื่อม

อ่อนๆ จึงอาจเลอะเลือนได้บ้าง ทว่าแซมกลับหลบเลี่ยงมือของปีเตอร์แล้ว
เริ่มต้นผาง

“เกม่าจับฉันนี่เอง หน้อย! แกเป็นลูกน้องเจ้านั่นแน่ๆ! ตาหมอ!
ตาหมอรีบจับมันเร็ว!”

แซมร้องลั่นพลางเขย่าตัวลูตอย่างกับเกิดอาการชักกระตุก ลูตปลอบ
ชายชราโดยขอความช่วยเหลือจากปีเตอร์

“คุณวุธส์ พอมือของช่วยฟื้นความทรงจำบ้างไหมครับ รูปถ่าย
คุณแม่คุณก็ได้ อ๊ะ ต่อสายหาคุณแม่หน่อยได้ไหมครับ ถ้าได้คุยกับ
ลูกสาว เขาคงพอนึกออก”

“ฉันไม่รู้จักมัน ตาหมอ รีบเอาตัวมันไปไกลๆ” แซมเริ่มร้องให้
เร่ร่ำลูต พวกเขาเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยซึ่งยื่นประจำการกระจายทั่ว
บริเวณหันมองพวกเขา มีสองสามคนที่เริ่มเดินมาหา

“เอ่อ...สักครู่ครับ”

ปีเตอร์หยิบโทรศัพท์มือถือสำหรับปฏิบัติการกิจที่ซีไอเอจัดหาให้
ออกมา หากกดเบอร์โทร.ที่บันทึกไว้ ผู้รับสายจะสวมบทบาทมาโต้ตอบ
ขณะกดหาคำว่าแม่ในรายชื่อผู้ติดต่อ ลูตก็จับปลายด้านบนเครื่องโทรศัพท์
ของปีเตอร์

“?”

พองยหน้าปีเตอร์ก็พบว่าลูตกำลังมองเขาด้วยสีหน้านิ่งสนิท แซมซึ่ง
ร้องติโปยตีพายก็หยุดคร่ำครวญและเปลี่ยนมาหัวเราะคิกคัก

“...”

ปีเตอร์กลืนน้ำลายดังเอือก สายตามคมกริบทำให้เขาเสียววาบที่
ท้ายทอย

“อันดับแรก ที่นี้ห้ามใช้โทรศัพท์ครับ”

ลูตฉวยโทรศัพท์ในมือปีเตอร์ไป หน้าจอยังปรากฏตัวอักษร m
ค้างในช่องค้นรายชื่อ ลูตพิมพ์คำว่า mom ต่อจนจบ ก่อนจะยื่นให้ปีเตอร์
ผู้ตะลึงงันดู

“อันดับต่อมา ลูกสาวคนเดียวของเขาเสียชีวิตไปเมื่อปีก่อน คุณไม่รู้

สินะ”

“...เอ๋?”

ปีเตอร์ขยับริมฝีปากด้วยสีหน้าไม่เข้าใจ ทว่าความจริงแล้วเขาเข้าใจดี เขียวละว่ากำลังตกอยู่ในสถานการณ์แบบไหน

ความแตกแล้ว ปีเตอร์ถูกจับได้แล้วว่าไม่ใช่หลานชายของแซม สตินสัน เหยื่อกาพบนแผ่นหลังปีเตอร์แตกพลั๊ก เขาเพิ่งเริ่มทำภารกิจแค่สิบนาที ภารกิจสุดสำคัญซึ่งกำหนดผู้ชนะสงครามโลกครั้งที่สามก็พังครืนในเวลาแค่สิบนาทีหรือนี่ พระเจ้าช่วย ปีเตอร์ตกตะลึงเสียจนเปล่งเสียงไม่ออก

ลูตขยับแว่นก่อนคืนโทรศัพท์ให้ปีเตอร์ซึ่งรับมาด้วยมือสั่นน้อยๆ

“คุณมาจากไหน เห็นเขียนในเอกสารขอเยี่ยมว่ามาจากอเมริกา คงไม่ได้รอกความจริงใช่ไหม มาทำภารกิจส่วนตัวหรือเป็นคนขององค์กรล่ะ”

“พูดอะไร ผมไม่เข้าใจ...”

“...หรือจะเป็นซีไอเอ?”

ลูตถามด้วยสีหน้าเย้ยหยัน ฝ่าเท้ากับเคี้ยวของพวกเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยขยับใกล้เข้ามา

“เพิ่งเคยเห็นคนอ่อนหัดขนาดนี้เป็นครั้งแรก หน้าคุณชื่อเสียจนอ่านออกหมดว่าคิดอะไร วันหน้าถึงมีแมวมองยื่นนามบัตรให้ ก็อย่าคิดเป็นนักแสดงเด็ดขาดเชียวนะ ไม่สิ พูดตามตรง คุณไม่ทำงานเป็นสายลับด้วยจะดีกว่า”

คำเตือนของลูตก้องกังวานในโสตประสาทปีเตอร์ หูเขาร้อนอย่างกับไฟลวก ถึงอีกฝ่ายไม่เตือน คราวนี้ปีเตอร์ก็คงถูกไล่ออกแหงๆ ความผิดพลาดของเขาย่อมทำให้สมาชิกในทีมคนอื่นหมดหนทางปฏิบัติการกิจต่อ และต้องล้มเหลวอยู่แค่นี้

เปลอเดียวเดียวเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยสองคนก็เดินถึงด้านหลังลูต พวกเขาตะป็นเทเซอร์⁵ ที่เหน็บเอาไว้ ปีเตอร์ไม่คิดหนี

⁵Taser Gun คือ ปืนไฟฟ้าแบบพกพา

หากต้องออกไปก็เท่ากับสูญเปล่า ไม่ว่าจะถูกจับโยนออกไปหรือหนีไปเอง เขาก็ต้องแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ขึ้นแรกปีเตอร์ต้องได้พักในโรงพยาบาล

“ดูเหมือนคุณคนนี้จะเข้าผิดโรงพยาบาล พาเขาออกไปด้วย”

ลูตกกล่าวพลางชี้ปีเตอร์

ใจเย็นไว้ ปีเตอร์คิดและเรียบเรียงความคิด ถึงเสียแผนก็ควรพยายามกลบเกลื่อน ในรายงานไม่มีตรงไหนระบุว่าแม่ของเจเดนเสียชีวิต ข้อมูลบอกว่าหล่อนเปิดร้านสะดวกซื้อในรัฐแมริแลนด์ หรืออีกฝ่ายกำลังเล่นละคร แชม สตินสัน จะทรยศซีไอเอาทำไม หรือทั้งหมดเป็นกับดักล่อสายลับตั้งแต่แรก ปีเตอร์กวาดตามองหาเส้นทางหลบหนี เขามองพวกเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ทว่าฝ่ายนั้นไม่มองปีเตอร์เลย

“มัวทำอะไร ผมบอกให้พาเขาออกไปไ้”

ลูตร้องสั่งเสียงเข้ม พวกเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยจึงถอนหายใจ เอือกด้วยสีหน้าคล้ายจะบอกว่า เอาอีกแล้วไง จากนั้นก็รุมจับตัวลูตกับแชม...ไม่ใช่ปีเตอร์

“...?”

ปีเตอร์ผงะถอยหลัง ได้แต่กะพริบตาปริบๆ ทางด้านลูตแหกปากลั่นทันทีที่ถูกจับแขน

“เจ้าพวกโง่!”

ลูตดันอย่างกับคนชักกระดูก พอสะบัดมือเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยหลุดก็วิ่งหนี เจ้าหน้าที่คนที่รวบตัวเขาล้มหงายหลังและตะโกนลั่น “จับไว้!” พวกเจ้าหน้าที่ซึ่งยืนประจำฝั่งตรงข้ามจึงเริ่มวิ่งไล่ตามลูตเร็วไว ปานสายฟ้าแลบ แสดงว่าที่พวกเจ้าหน้าที่เดินล้อมเข้ามารอท่าทีเพื่อจะจับลูตนี้เอง

ครั้นเหตุการณ์ชักจุลมน จู่ๆ แชมก็ทรุดตัวนั่งและเริ่มร้องไห้โฮ

“ฉันไม่รู้เรื่องนะ ไม่รู้อะไรทั้งนั้น หมอนั่นล่ง จะ...เจ้านั่นมาห้องพักของฉันเมื่อคืนแล้วก็บังการ!”

ถึงแม้ไม่มีน้ำตาไหลลักหยด หากแต่เสียงร้องไห้แสนระทมก็ทำเอาปีเตอร์ตะลึงอ้าปากค้าง

“พูดอะไรของคุณ หมอนั้นสงบเสงี่ยมอยู่ในห้องพักตลอดทั้งอาทิตย์เลย รีบลุกขึ้นเถอะ พยาบาลมาจะได้ฉีดยา”

พวกเจ้าหน้าที่หิวปีกแซมให้ลุกยืน ขาสองข้างของเขาชี้โด่เต่งกลางอากาศ ปีเตอร์เรียกรั้งเจ้าหน้าที่ซึ่งทำท่าจะปลีกตัวแล้วทิ้งแซมไว้แบบนั้น

“เดี๋ยวครับ นี่มันอะไรกัน คนเมื่อกี้ไม่ใช่หมอหรือครับ”

ยังไม่ทันคุยให้รู้เรื่องก็มีเสียงร้อง “อ้ากกกก” ปีเตอร์หันมอง พวกเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยยิ่งลุดที่กำลังวิ่งหนีด้วยปืนเทเซอร์จนล้มลงแล้ว

“...ไม่ใช่สินะ”

ไม่ใช่เอง ปีเตอร์ตรงเมื่อเห็นลุดล้มคว่ำแล้วยังพยายามคลานหนีต่อ จนถูกฉีดยาเข้าลำคอ พวกเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยยั้งขึ้น ใบหน้าแต่ละคนมองเขาอย่างเห็นใจคล้ายมองคนถูกตุนจนเปื่อย

สองคนนั้นไม่ใช่ทั้งหมอและเจ้าหน้าที่หน่วยข่าวกรอง ปีเตอร์เกร็งจนไหล่ตึงไปหมด เขาเพียงถูกผู้ป่วยจิตเภทแกล้งเอาเท่านั้น

“ฉันแค่ทำตามคำสั่ง ฉันไม่รู้เรื่อง...”

แซม ไม่ใช่สิ ชายชราผู้แกล้งทำเป็นแซมพูดด้วยสีหน้าหวาดกลัว พลางเกาะเจ้าหน้าที่ เขาทำหน้าตาน่าสงสารและไร้พิษสง ทว่าสีหน้าน่าหมั่นไส้ตอนอยู่หลังลุดกลับติดตาคัก ก็คิดอยู่ว่าทำไมต่างจากรูปถ่ายจังที่แท้ก็คนละคนนี่เอง

“ทั้งคู่เป็นผู้ป่วยครับ เขาขโมยเลื่อยกาวันหมอวันละสิบสองครั้ง แล้วก็ชอบแกล้งพวกคนมาใหม่เป็นหลัก ป่วนประสาทสุดๆเลยละครับ”

เจ้าหน้าที่กล่าวเสริม “เดี๋ยวขโมยเดี๋ยวหลอกหลวง ไม่รู้ที่นี้เป็นคุกหรือโรงพยาบาลกันแน่”

ขณะเดินย้อนมาที่เคาน์เตอร์ มาร์ก ฮาวเออร์ บุคลากรตัวจริงก็วิ่งมาเสียที เขากระหืดกระหอบมาในชุดเสื้อเชิ้ต เพราะเลื่อยกาวันถูกตาคนที่ซื้อลุดขโมยไป ฮาวเออร์รูปร่างสูงและพอมแห่ง ดูเหมือนยังหนุ่ม แต่เส้นผมบนศีรษะเหลือไม่เท่าไรแล้ว

“วิกก็ถูกขโมยนะครับ”

ฮาวเออร์กล่าวด้วยสีหน้าคล้ายจะร้องไห้ ดูอีกทีก็คล้ายร้องออกมา นิดหน่อยแล้วด้วยซ้ำ คำพูดของลูคมีความจริงปนอยู่ คือเรื่องสภาพคุณภาพเยี่ยม ที่นี้ห้ามใช้โทรศัพท์ และถ้าไม่ใช่คนตระกูลดังร่ำรวยก็หมดสิทธิ์เข้ามาที่นี่ โดยเฉพาะคำพูดที่ว่า ต่อให้เป็นคนสติดีก็มีโอกาสเสียสติเมื่ออยู่ในที่แบบนี้ ปีเตอร์รู้ซึ่งคำพูดดังกล่าวภายในลบนาทิจีวละ

“อย่าเดินผ่าน่านเยอะเลยนะครับ หากคุณรีบกลับจะดีต่อสุขภาพจิตมากกว่า...ที่นี่เป็นพิษมาก มากจริงๆ”

มาร์กเปรียบโรงพยาบาลนี้เป็นเหมือนเห็ดพิษ แล้วพาปีเตอร์ไปยังห้องพักรักษาตัวของแซม สตินสัน ตัวจริงซึ่งอยู่บนชั้นสอง ชายชราท่าทางกระฉับกระเฉงนั่งอยู่บนเตียงผู้ป่วยที่จัดไว้สวยงาม

แซม สตินสัน คนนี้เป็นชายคนเดียวกับในรูปถ่าย ชายชราเย็นมือให้ปีเตอร์ปลากกล่าวรหัสลับเป็นนัยด้วยเสียงอ่อนโยน ผิวเหี่ยวย่นรอบดวงตาทำให้ดูมีเมตตา ปีเตอร์กอดตออีกฝ่ายก่อนถอนหายใจโล่งอก ต่อให้ได้พบคุณตาแท้ๆ เขาก็คงไม่พอใจเท่านี้ด้วยซ้ำ

“เดี๋ยวตอนสี่โมงเย็นจะมีเรียนวาดภาพนะครับ เป็นการวาดวิวพระอาทิตย์ตก คุณมาด้วยกันสิครับ”

หลังมาร์กออกไปจากห้อง ปีเตอร์กับแซมก็คุยกันลักๆ หนึ่ง พวกเขาเป็นคุณตากับหลานชายกันจริงๆ แม้ปีเตอร์จะนึกถึงหลักปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ภาคสนามว่าควรเริ่มหาเครื่องดักฟังกับกล้องแอบถ่ายเพื่อมีข้อในมือ ทว่าเขากลับเลือกนั่งพักครุ่นหนึ่งก่อน